

fig til, hvad han yttrede om denne Sag ved 2den Behandling af Finantsloven. Jeg har da havt Veilighed til at se, hvilke Ytringer der er faldet om denne Sag, og det turde maasse være mig tilladt at oplæse enkelte Pinter heraf. Den ærede Minister siger til Folkethinget: „Jeg maa bede Dem om at sørge for, at denne Underbalance bliver dækket, thi ellers kan jeg ikke paatage mig at udrede de Penge, som De have bevilget i forskjellige Retninger.“ Han siger fremdeles: „Enhver Bevilling af Udgifter sker under Forbehold af, at Finantsministeren er i Siand til at udrede dem, og jeg anser mig ikke for at være i Stand til at udrede alle de Udgifter, der ere bevilgede, naar jeg ikke faar Dækningsbeløb.“ Fremdeles siger han: „Alt er bevilget under den Forudsætning, og De maa altsaa vide, at jeg ikke kan frasælde denne Fordring. Derfor maa jeg anmode de Herrer om ikke at stemme for Forslaget under Nr. 14, thi dets Vedtagelse vil vistnok have en Følge, hvormed Statstjenesten i det Hele vil være meget lidet tjent.“ Jeg har overveiet disse Ord, men de forekomme mig ikke ganske klare. Der ligger noget Mystisk deri, og det blev ikke klarere ved, hvad den ærede Ordfører udtalte ved 2den Behandling; han yttrede nemlig: „Den Maade at faae Balance paa, som den høitærede Finantsminister har omtalt, mener jeg rigtignok er den allerfarligste, nemlig den, at Udgifter, som af Folkethinget ere bevilgede, ikke ville blive bestridte, fordi der ikke er de fornødne Penge i Kassen.“ Der er i disse Anhydninger ikke kommet Noget frem, som er klart. Begge Dele ere mystiske Udtalelser, men mulig er der efter de Udtalelser, som fremkom fra det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Schjorring), kommet noget større Klarhed tilfode. Det ærede Medlem udtalte sin Tvivl om, hvorvidt Regjeringen kan undlade at udføre Foretagender, hvortil der er bevilget Penge paa Finantsloven, og stillede sig altsaa tvivlende med Hensyn til, hvorvidt Regjeringen er forpligtet overfor Finantsloven eller ikke. Den ærede Ordfører mente, at dette Spørgsmaal just ikke laa for og vilde derfor ikke nærmere gaae ind derpaa, men i alt Fald

give de Udtalelser af ham ved 2den Behandling, som jeg nys har nævnet, ikke fornøden Oplysning. Jeg vil ikke tilbageholde min Opfattelse af denne Sag. Jeg antager, at den høitærede Finantsministers Mening med de Udtalelser, jeg har refereret, er den, at, dersom Thinget vedtager Finantsloven i den Skikkelse, hvori den nu foreligger, saa vil Hs. Majestæts Regjering søge paa Finantslovens videre Gang enten at faae Indtægter indførte af en noget anden Bestaaffenhed eller at faae udfødt Bevillinger, som den ellers ikke agter at afholde, og dette er jo Noget, som maa anses for at være parlamentarisk og konstitutionelt rigtigt. Naar vi altsaa fastholde vor Stilling fra 2den Behandling, vil det kunne ventes, at der i Landstthinget vil fremkomme andre Forslag, eller man vil søge at opsætte Vedtagelsen af Finantsloven saa længe, indtil man ser, hvad Skjæbne Indkomstskatloven faar. Hvis denne Lov vedtages, vil altsaa Stillingen være klar, men hvis Indkomstskatlovens Vedtagelse ikke gaar forud, eller den bliver forkastet, maa jeg forudsætte, at den eneste fornuftige Mening af disse forskjellige Udtalelser er den, at Regjeringen i Landstthinget enten vil foreslaa, at der optages Indtægter, der paa den ene eller anden Maade, — hvorledes kan jeg naturligvis ikke sige — ere forskjellige fra dem, som vi have bevilget, eller at der udflydes Udgifter, som vi allerede have bevilget ved denne 3die Behandling. Med denne Fortolkning have de nævnte Udtalelser den fornødne Klarhed og saa kunne vi indtage den Stilling, vi finde rigtig, naar Finantsloven kommer tilbage fra Landstthinget. Men hvis der gives dem ligesom et videre Omfang, hvis det, som det ærede Medlem for Thisted antydede, skal staa som noget Tvivlsomt, hvorvidt Regjeringen er forpligtet paa Finantsloven, forekommer det mig i saa Henseende aldeles nødvendigt at nedlægge en bestemt Protest her i Thinget. Naar vi have vedtaget en Finantslov, og Hans Majestæts Regjering har indstillet den til Sanktion, maa Regjeringen, naar ikke ganske uforudsete Omstændigheder gjøre det tilraadeligt at afvige fra de enkelte Positioner — Nød kan jo bryde Love — være forpligtet paa Finantslovens